

Bayer Zsolt: Választás el?tt 2. rész – A generációkról

2026 április 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Gyertek, normális fiatalok! A haza számít rátok, ezeregyszáz év históriája és hagyománya benneteket vár.

Már szóltam err?l eleget, nem ismétlem meg, csak összefoglalom: a mai fiatalok, az úgynevezett Z generáció

dédszülei át- és túléltek két világháborút, egy tanácsköztársaságot – a legsötétebb patkánylázadást –, Trianont, iszonyatos Rákosi-diktatúrát, ’56-ot, annak leverését, egy kezdetben bosszúálló és iszonyatos Kádár-diktatúrát, ami id?vel „puha” és velejéig hazug diktatúrává változott, fáztak, éheztek, nyomorogtak, részük volt kitelepítésben, deportálásokban, fogságokban, felépítették kétszer a semmib?l az országot, mindeközben családot alapítottak és három-négy gyermeket vállaltak, akiket fel is neveltek tisztességben. A nagyszüleik már „csak” a második világháborút csinálták végig és mindazt, ami azután következett, és ?k is családot alapítottak és felneveltek egy vagy két gyermeket. A szüleik (mi) már soha nem fáztak, nem éheztek, nem volt osztályrészünk csak a kádári világ. És most itt a Z generáció, amelynek egy része ma kint üvölt a tereken, hogy „minden elviselhetetlen” és „mocskos diktatúrában” él.

Igen.

A nehéz id?k er?s embereket szülnek. Az er?s emberek könny? id?ket teremtenek. A könny? id?k gyenge embereket szülnek. A gyenge emberek pedig nehéz id?ket hoznak el.

Itt tartunk most.

Most, a szemünk el?tt lép a színpadra egy generáció, amelyik soha életében nem szembesült semmilyen valódi nehézséggel, problémával, soha nem tapasztalt meg semmilyen diktatúrát, nem fázott, nem éhezett, nem rettegett – és egy részük teljesen elhülyült. S mert elhülyült, pótcselekvésekbe menekül.

?k azok, akik az aszfalthoz ragasztják magukat, ?k azok, akik leöntik paradicsomlével az emberiség legnagyobb alkotásait, hogy így „tiltakozzanak” valami ellen. ?k azok, akik hétf?r?l keddre kitalálják, hogy nemet akarnak váltani, és a teljesen elhülyült társadalom készségesen asszisztál nekik mindehhez. ?k azok, akiknek legnagyobb problémájuk, hogy fiúk-e vagy lányok, heteroszexuálisak-e vagy homoszexuálisak (vagy is-is), nekik van hetvenkétféle nemi identitásuk, ?k a zöldek meg rózsaszín?ek meg szivárványszín?ek, és nekik vannak ilyesféle problémáik – nagyon figyelj, mutatom:

„Bár a jogosítvány sokáig a feln?tté válás egyik legfontosabb szimbóluma volt, ma egyre több fiatal számára sokkal inkább szorongásforrást jelent, mintsem felszabadító élményt. Egy friss kutatás szerint a Z generáció tagjai közül sokan nem is a száguldástól, hanem az egészen hétköznapi autós helyzetekt?l – a párhuzamos parkolástól, az emelked?n való elindulástól vagy akár egy defektes kerék cseréjét?l – rettegnek, és ez a félelem akár a karrierlehet?ségeikre is hatással lehet. […]

A Z generáció tagjai – akik már beleszülettek a digitális világba, és magabiztosan mozognak az online térben – sok esetben meglep?en bizonytalanok a vezetés terén. Bár többségük már jócskán átlépte a jogosítványszerzés korhatárát, s?t sokan rendelkeznek is érvényes engedéllyel, mégis gyakran rettegnek attól, hogy autóba üljenek. A vezetésfóbia vagy amaxofóbia ráadásul nem feltétlenül csak a nagy balesetekt?l való félelemb?l fakad, sokkal inkább a hétköznapi, rutinszer?nek tartott man?verek t?nnek leküzdhetetlen akadálynak.

Hétköznapi szituációk tartják rettegésben a fiatalokat.

Egy, a Tempcover által készített felmérés pontosan erre a jelenségre világított rá. A kutatásban 2000 fiatalt kérdeztek meg arról, mely vezetési helyzeteket érzik a legfélelmetesebbnek. Az eredmények azt mutatják, hogy a szorongás sokszor nem is a forgalom s?r?ségéb?l vagy a sebességb?l ered, hanem az olyan alapvet? technikai feladatokból, amelyek korábban a mindennapi autóhasználat részének számítottak.

A legnagyobb félelmet a defektes kerék cseréje jelenti.

Már a gondolat is pánikot kelt sok fiatalban, hogy az út szélén, elakadásjelz? háromszög mellett, idegenek tekintetét?l kísérve kellene a kereket lecserélniük. Ez a helyzet ugyanis nemcsak technikai tudást igényel, hanem magabiztosságot és problémamegoldó képességet is – olyan készségeket, amelyek hiányát sokan tényleg fájdalmasan élik meg. Szorosan a lapos kerekek mögött következik az autó bebikázása lemerült akkumulátor esetén. A kábelek csatlakoztatása, a megfelel? sorrend betartása sokak számára misztikus, veszélyes m?veletnek t?nik.

A párhuzamos parkolás is külön fejezetet érdemelne a modern városi szorongások kézikönyvében. A felmérés

szerint a fiatalok közel fele inkább messzebb parkol, és vállal tíz perc sétát, csak hogy ne kelljen két autó közé bepréselnie saját járm?vét. A mögöttük türelmetlenül várakozó sof?rök, a dudálás lehet?sége, a járdaszegélyt?l való félelem mind hozzájárul ahhoz, hogy ez az egyébként tanulható man?ver sokak számára szinte rémálommá válik. Hasonlóan komoly stresszforrás az emelked?n való elindulás is, amikor a kuplung, a gáz és a fék finom összhangja szükséges, hiszen egy apró hiba, és az autó visszagurulhat vagy éppen lefulladhat."

Ne nézz félre, ember! Nekik ez a nehézség!

?k „amaxofóbiások", és majd' belepusztulnak, ha kereket kell cserélni vagy be kell állni két parkoló autó közé. És igen, nekik írják azokat az „életmód cikkeket" a velük egykorú vagy náluk kicsit id?sebb idióták, hogy hogyan kerüljék el az „ünnepekkel járó stresszt", hogyan „szabaduljanak meg" a karácsonyi és húsvéti szokásoktól és „családi elvárásoktól", egyáltalán, hogyan „szabaduljanak meg" a családtól magától, nekik okoz rettenetes nehézséget az óraátállítás, majd' belepusztulnak szegények ebbe is, figyelj, mutatom:

„A nyári id?számításra való átállás sokaknak gondot okoz. Megoszlanak a vélemények arról, hogy valójában van-e még létjogosultsága ennek a procedúrának, tekintve, hogy sokaknál napokig, hetekig tartó kellemetlenségeket is el?idézhetnek. Mindenki a jetlagt?l szenved?

Felmérések bizonyítják, hogy a nyári id?számításra való átállás fizikális és pszichés stresszt okoz. »És ez még hetekkel a téli-nyári átállás után is növeli a szívinfarktus kockázatát« – magyarázza Till Roenneberg, a Müncheni Egyetem Kronobiológiai Központjának professzora.

A felmérés adatai jelzik, hogy az a 60 perc, amit?l az óraátállítás megfoszt minket, jelent?sen megterheli szervezetünket, és kizökkent megszokott ritmusunkból. A kereken 2800 résztvev? által kitöltött, nem reprezentatív kérd?ív alapján a résztvev?k 59 százalékát terheli meg a nyári id?számításra való átállás. […]

A hirtelen átállás valóban nagyban befolyásolja életritmusunkat, miután ezt f?ként az határozza meg, hogy mennyi fény jut a szemünkbe. Mint tudjuk, a látószervek saját fényérzékel?kkel rendelkeznek. A fénnyel kapcsolatos információk közvetlenül egy kenyérmorzsa-nagyságú idegköteghez kerülnek, a szuperkiazmatikus magvakhoz (SCN), melyek közvetlenül a két látóideg keresztezési pontja mögött helyezkednek el: ez az ún. »Master Clock«, ami a központi átállító, ami lehet?leg minden egyes testi sejtet összhangba hoz az éves és napi id?vel.

»Így tehát nem egy órával, hanem három héttel korábbra lépünk vissza« – magyarázza Roenneberg. Ez pont annyi id?, amennyire a Napnak szüksége van ahhoz, hogy aktuális állását elérje. Egy másik hasonlattal élve: »Az id?átállítás kronobiológiailag megfelel annak, mintha Berlinb?l Dél-Marokkóba utaznánk« – mondja Roenneberg. Ez jobban megmagyarázza a dimenziókat, mint ha egyszer?en csak vetnénk egy pillantást az óránkra.

A szociális jetlag életünk része?

Mindemellett az óraátállítás egy további problémát is feler?sít, ami sokkal fontosabb és egész évben fennáll: a németek 80 százaléka »szociális jetlag«-ben él. Roenneberg a jelenséget így nevezte el. Ez egyszer?en azt jelenti, hogy nem a bels? órájuk szerint élnek. Mert az SCN mellett, ami a szervezet m?ködésének ritmusát a nappali fénnyel hozza összhangba, minden embernek saját, genetikailag meghatározott életritmusa van."

Hát nem óriási? Szegények itt élnek, ebben a „szociális jetlagben", alig lehet elviselni, bezzeg a dédnagyapjuk még nyugodtan pihenhetett a Don-kanyarban, a lövészárokban, mínusz negyven fokban, és nem kellett átállítania az óráját.

Hallatlan, mi mindent kell elviselnie ennek a szegény, szerencsétlen generációnak. És igen, ezek egy része üvölt ma a téren, hogy „mocskos diktatúra".

Cinikus vagyok és kétségbeesett. De tudom, nem mind ilyen. S?t, meggy?z?désem, hogy ennek a generációnak is csak a kisebbik része ilyen, a többség normális.

Jean Sévillia így ír:

„»A jöv?jükért nyugtalan fiatalok radikalizálódnak«. A Le Monde címe (1998. április 29.) mindent megtesz az olvasó riadóztatása érdekében. Milyen radikalizációról van szó? Talán a most felnöv? nemzedék szavazta meg az er?szak, a gy?lölet, a dzsungel törvényét? ilyesmir?l szó sincs. A fiatalok – fejti ki a cikk – zavarba ejt?

konzervatívoknak bizonyulnak. A baloldalnak van oka a félelemre. Az Association Jeune en question számára készített felmérés szerint a 15–29 évesek 58 százaléka már nem érzi magát biztonságban, 87 százaléka gondolja azt, hogy a családnak a társadalom alapsejtjének kell maradnia, csak 4 százalék szerint nincs szükség többé a házasságra. De az olvasó fájdalmának még nincs vége. A fiatalok 59 százaléka véli úgy, hogy erélyesen kell harcolni a pornográfia ellen, 61 százalék szerint tiszteletben kell tartani az illemet, és csak 15 százalék szerint kellene a hasist szabadon vásárolható termékké tenni. »Nyugtalanító« eredmény – jegyzi meg a Le Monde. Ilyenek a fiatalok. Nem tisztelnek semmit. Még a laxizmust sem.

Harminc évvel ’68 májusa után a történelem kereke megfordult. A gyerekek már nem úgy gondolkodnak, mint a szüleik: felmérésr?l felmérésre bebizonyosodik, hogy hisznek a hatalomban, a családban, a hagyományban. Még akkor is, ha egy szétszakadó társadalomban születtek, még akkor is, ha saját maguk is ezt a törést tükrözik vissza: a felbomlott családokból származók gyakran már nem házasodnak meg, vagy csak kés?n. De nézeteikben a család, a házasság vagy az erkölcs hivatkozási pontok.

Az egykori baloldali vagy jobboldali ’68-asok ekkor ötven vagy hatvan év körüliek. A maguk húszéves elvei alapján irányítják magukat. De amikor a fiatalság kétségbe vonja eszméiket, ?k a konzervatívok, régi reflexeikbe kapaszkodva. Az erkölcsi értékek kérdésében az összes értelmiségi, kulturális és médiaapparátus kizárólag a ’68-as május örökségének védelmét szolgálja.”

Többek között fenti szöveg miatt vagyok biztos abban, hogy a Z generáció kisebbsége lett csak amaxofóbiás, szociális jetlagben szenved?, hetvenkét identitású idióta. Ráadásul Sévillia a nyugati ifjakról ír, Közép- és Kelet-Európában pedig eleve jobb a helyzet, mivel – mint már említettem – ezen a tájon nem volt ideje a társadalmaknak teljesen elhülyülni.

Ezen a tájon nem veszett el teljesen a vallási, a nemzeti és a nemi identitás, így a fiatalok többsége sem veszítette el mindezeket – vagyis önmagát. A mi Z generációnk eleve jobb helyzetb?l indul, mint nyugati társaik, éppen ezért ne a tereken mocskos diktatúrázó idióták meg Azahriah törzsközönsége alapján ítéljük meg ?ket.

„[…] de élnek dolgozók itt, költ?k is b?ntelen, / és csecsszopók, akikben megn? az értelem […]”

Dolgozók feltétlenül, költ?k kevesen, a csecsszopók pedig feln?ttek és ma huszonévesek. Nekik tudniuk kell, hogy nincs ma nagyobb és nemesebb lázadás, mint a normalitás, az identitás, a szuverenitás és a haza lázadása. A többi csak pótcselekvés és menekülés a semmi, az üresség és a feleslegesség el?l – a semmibe, az ürességbe és a feleslegességbe.

Gyertek, normális fiatalok! A haza számít rátok, ezeregyszáz év históriája és hagyománya benneteket vár.

Április 12-én csak a Fidesz–KDNP!

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló